

D ů v o d y:

Rekursní soud zcela správně dovodil, že nezbytnou cestu podle zákona ze 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. nelze zřizovati pro účely provozu továrny. Zejména zcela jasně vyložil recursní soud, co rozuměti jest pod »hospodařením« po rozumu § 1 zákona. I stačí stěžovatele odkázati na správné důvody napadeného rozhodnutí, které jsou ve shodě i s judikaturou bývalého nejvyššího soudu ve Vídni (viz rozhodnutí citovaná v Hartmannově vydání »Nesporného řízení« svazek XVII. čsl. Kompas str. 933). Stěžovatel tvrdí, že podnik jeho slouží obecnému prospěchu. Avšak okolnost tato není pro otázku, zda je zříditi cestu nezbytnou, závažna. Nerozhodno jest též, že prý odpůrce svého času souhlasil s postavením továrny a sám dohodou se stěžovatelem a se svým zetěm přenechal jim k užívání část svého pozemku při továrně a že díl tento byl oddělen plotem od ostatní části pozemku, takže zřízením nezbytné cesty nevznikne odpůrci žádná škoda. Nárok na dodržení této stěžovatelem tvrzené dohody nemůže nahraditi nedostatek podmínek, za nichž podle citovaného zákona lze cestu nezbytnou povolit.

Čís. 7079.

Vyrovnací řád.

Až do pravoplatného potvrzení vyrovnání ohledně veřejné obchodní společnosti může vymáhající věřitel nabytí soudcovského práva zástavního nebo úkojného na jmění veřejného společníka do plné výše vykonatelné pohledávky za společností. Avšak i v tomto případě prospívá pravoplatné vyrovnání, není-li ve vyrovnání stanoveno jinak, takovým společníkům proti věřitelům společnosti a nabyté zástavní nebo úkojné právo poskytuje nadále zajištění a pořadí pouze pro vyrovnací kvotu (v případě § 57 vyr. ř. a čl. III. novely čís. 99/1923 ovšem pro celou pohledávku).

Článek 122 obch. zák. neplatí v případě § 60, druhý odstavec, vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 20. května 1927, R I 364/27.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky proti Karlu T-ovi exekucí zabavením a příkázáním k vybrání dlužníkovy pohledávky za Františkem B-em. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle vyrovnacích spisů bylo na jmění veřejné společnosti firmy T. a B. usnesením ze dne 18. října 1926 zahájeno řízení vyrovnací, v němž usnesením ze dne 28. února 1927 bylo vyrovnání potvrzeno tak, že dlužník zaplatí věřitelům 41% jejich pohledávek a to 10% do 6 měsíců, 10% do 12 měsíců a 21% do 18 měsíců, počítajíc vždy ode dne pravoplatnosti vyrovnání. Vymáhaná pohledávka 16.234 Kč 12 h s útratami sporu 453 Kč 18 h jest, jak ze spisů sporu patrné, pohledávkou za firmou, neboť odst. 1. žaloby zní: Protokolovaná firma T. a B. dluhuje nám za objednané a dodané dílo, zboží a práci ku 30. září 1926 súčtovanou úplatu a již splatnou 16.234 Kč 12 h a byli za ni

jako osobně ručící žalováni veřejní společníci. Jak z citace prvního odstavce žaloby jest patrné, vznikla pohledávka před zahájením vyrovnacího řízení a působí tudíž také na ni vyrovnání. Podle § 60 druhý odstavec vyr. řádu prospívají právní účinky vyrovnání, pokud ve vyrovnání není jinak stanoveno, každému společníku proti věřitelům společnosti. Jelikož pohledávka (její část) není podle obsahu potvrzeného vyrovnání dosud splatnou, nemůže býti exekuce povolena (§ 7 druhý odstavec ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud neprávem zamítl návrh vymáhající věřitelky na exekuci k vydobytí vykonatelné pohledávky 16.234 Kč 12 h s 6% úroky a útratami sporu 453 Kč 18 h zabavením pohledávky povinné strany plus minus 25.000 Kč za Františkem B-em a příkázáním zabavené pohledávky k vybrání. Ve vyrovnacím řízení byla toliko firma T. a B., nikoli však také povinný Karel T. jako veřejný společník. I kdyby tedy vymáhaná pohledávka byla jen pohledávkou za společností, nebránilo by ustanovení § 10 první odstavec a § 60 druhý odstavec vyr. řádu tomu, by nebyla vedena exekuce pro pohledávky za obchodní společností na soukromé jmění veřejného společníka (rozh. čís. 2523, 3183 a 5408 sb. n. s.). Vyrovnání společnosti, podle něhož měla zaplatiti svým věřitelům 41% a to 10% do šesti měsíců, 10% do dvanácti měsíců a 21% do osmnácti měsíců ode dne pravoplatnosti vyrovnání, bylo potvrzeno usnesením ze dne 28. února 1927, jež bylo veřejně vyhlášeno již téhož dne. Exekuce byla podle návrhu došlého na soud 10. března 1927 povolena usnesením ze dne 11. března 1927, tedy v době, kdy ještě nenastala pravomoc potvrzení vyrovnání. Do té doby však mohla vymáhající věřitelka nabýti soudcovského práva zástavního neb úkojného na jmění veřejného společníka do plné výše vykonatelné pohledávky za společností. Neboť už pravoplatné vyrovnání obchodní společnosti projevuje podle § 60 druhý odstavec vyr. řádu právní účinky i na prospěch osobně ručícího společníka, jenž byl jím v době zahájení vyrovnacího řízení. Proto neprávem zamítl rekursní soud návrh vymáhající věřitelky s poukazem na § 7 druhý odstavec ex. ř. Ovšem ale pravoplatné vyrovnání obchodní společnosti prospívá, není-li ve vyrovnání stanoveno jinak, společníkům proti věřitelům společnosti i tehdy, kdy věřitelé nabyli před pravomocí vyrovnání soudcovského práva zástavního neb úkojného na jmění společníků pro celou pohledávku za společností. Neboť ustanovení čl. 122 obch. zák. tu neplatí (rozh. čís. 3446 sb. n. s.), nýbrž zmíněný již předpis § 60 druhý odstavec vyr. řádu, podle něhož vyrovnání obchodní společnosti sprostřuje všechny osobně ručící společníky ze závazku, by věřitelům společnosti nahradili schodek. Nabyté právo zástavní neb úkojné trvá do té doby jen za tuto povinnost společníků z dluhu obchodní společnosti, poskytujíc zajištění a pořadí pro vyrovnací kvotu (rozh. čís. 6376 sb. n. s.), po případě i pro celou pohledávku podle § 57 vyr. ř. a

čl. III. nov. čís. 99/23. Potud ovšem bylo by nesprávné tvrzení vymáhající věřitelky v dovolacím rekursu, že čl. 122 obch. zák. platí i na případ § 60 druhý odstavec vyr. ř., poněvadž prý jest výslovně uveden též v druhém odstavci § 61 vyr. ř. a poněvadž prý by byli věřitelé společnosti v onom případě na tom hůře než věřitelé společnosti v tomto druhém případě. Neboť jest podstatný rozdíl mezi prvním případem, kdy vyrovnací řízení bylo zahájeno jen na jmění společnosti, a mezi druhým případem, kdy bylo zároveň zahájeno vyrovnací řízení na soukromé jmění společníkovo, a záleží v onom případě jen na věřitelích, by své zájmy při uzavírání vyrovnání dostatečně chránili, mají-li za to, že vyrovnání s ohledem na značné jmění veřejných společníků není přiměřené. Ovšem tvrdí vymáhající věřitelka, že jde v tomto případě o osobní pohledávky proti povinnému, poněvadž rozhodným jest prý toliko výrok rozsudku a nikoli obsah žaloby a odůvodnění rozsudku, že pohledávka vznikla z dodávek pro soukromou továrnu povinného a že věřitelka přihlásila tuto pohledávku k vyrovnání společnosti jen z toho důvodu, poněvadž objednávka i veškerá korespondence dala se mezi ní a společností. Naproti tomu tvrdí povinný, že se jedná o pohledávku proti společnosti. Tím však není třeba zatím se zabývat, ježto jest to otázkou dalšího postupu vymáhajícího věřitele při vedení exekuce.

Čís. 7080.

Byl-li prozatímní zřízenec školní obce ze služeb propuštěn vzhledem k prohlášení ministerstva školství a národní osvěty, že ustanovení jeho odporovalo § 12 zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n., není přípustna žaloba podle § 1 zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n. proti školní obci, že jeho propuštění ze služeb jest právně bezúčinné a že jeho zaměstnanecký poměr trvá dále po právu. Pokud nejsou splněny předpoklady žaloby s hlediska § 228 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 20. května 1927, Rv I 1913/26.)

Jmenovací listinou danou v J. dne 20. ledna 1922 byl žalobce ustanoven prozatímním zřízencem místní školní obce J. na dobu jednoho roku podle §§ 3, 6 a 7 zák. ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. pro rok 1920 pro obor školnické služby při obecné a občanské škole chlapecké s titulem školníka. Výnosem ze dne 22. srpna 1922 rozhodla zemská školní rada, že propůjčením tohoto místa žalobci bylo porušeno ustanovení § 12 zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n. o propůjčení míst legionářům, a výnosem ze dne 8. srpna 1922 prohlásilo ministerstvo školství a národní osvěty podle § 14 tohoto zákona obsazení tohoto místa za neplatné. V důsledku toho byl žalobce ze služeb místní školní rady propuštěn. I domáhal se žalobou, o niž tu jde pořadem práva soudního výroku, že jeho propuštění ze služeb jest právně bezúčinné a že jeho zaměstnanecký poměr k žalované školní obci, založený uvedenou jmenovací listinou, trvá dále po právu. Kromě obran